

Minni-Maria Strandholm

Ella ja sota

Pum pum! Ellan koti oli mennyttä. Seinät olivat reikiä täynnä ja katto oli auki. Terroristit olivat hyökänneet. Sota Syyriassa oli nyt ulottunut Ellan kotiin. Hänen vanhempansa ja hänen veljensä oli kaapattu. 1-vuotias Ella oli jätetty keskelle lattiaa avuttomana. Ihmeellistä että hän oli jäänyt eloon.

Punaisen Ristin pelastajat ryntäsivät paikalle.

- Täällä on pieni lapsi lattialla! huusi yksi pelastajista jonka nimi oli Johanna.
 - Onko hän loukkaantunut? kysyi hänen kollegansa.
- Johanna nosti Ellan syliinsä ja tarkkaili häntä.
- Ei näytä olevan. Vien hänet heti pelastusautoon, sanoi Johanna ja meni ulos.

Ulkona oli vieläkin myräkkiä. Joka puolella räjähteli pommeja. Nyt Ella laitettiin autoon missä oli monia muitakin lapsia, enimmäkseen loukkaantuneita. Kaikki huusivat ja itkivät. Ella ei ymmärtänyt mistä oli kyse. Missä äiti oli? Nyt Johanna ja hänen kollegansa istahtivat etupenkille ja alkoivat ajaa hurjaa vauhtia.

- Ei hätää lapset! Me viedään teidät turvaan lastenkotiin! huusi Johanna.

Adoptio

Lastenkodissa oli rauhatonta. Ella makasi lattialla pyyhkeen päällä. Hänen ympärillään oli muita lapsia. Kaikki huusivat ja itkivät. Kaksi naista kävi lasten luona rauhoittamassa lapsia. Nyt toinen nainen tuli sisään iso kulho kädessään.

- Tässä on porkkanaviljasosetta. Kaikille riittää noin kolme lusikallista, sanoi nainen ja kyyristyi yhden pojan viereen ja alkoi syöttää häntä.

Ella oli yhä yhtä rauhallinen. Hän ei ollenkaan tiennyt missä hän oli tai mitä oli tapahtunut. Ja nyt hän ei ainakaan ymmärtänyt miksi tuntematon nainen tunki pahanmakuista sosetta hänen suuhunsa.

- Menen katsomaan jos meille on tullut ilmoituksia vanhemmista jotka haluaisivat adoptoida, sanoi toinen nainen ja meni toimistoon.

Kesti 10 minuuttia ennen kuin nainen tuli takaisin.

- Meillä on pariskunta jotka olisivat kiinnostuneita adoptiosta. He asuvat Saksassa, hän sanoi.
- Mikä on heidän nimensä? toinen kysyi.
- David ja Rebecka Shults.
- Tarkistan heti heidän taustan ja identiteetin, sanoi nainen joka oli ruokkinut lapset ja lähti.

Oli nyt mennyt 3 kuukautta. Herra ja rouva Shults olivat tulleet Syyriaan. Mutta jos haluaa adoptoida lapsen niin kestää yleensä monta kuukautta ennen kuin edes on päätetty että joku lapsista adoptoitaisiin pois. Mutta nyt he olivat lastenkodissa.

Rebecka oli hyvin kaunis. Hänellä oli metsänvihreät silmät ja pitkät kirkkaanpunaiset hiukset. Tänään hänellä oli hieno kukkamekko päällä. Hän oli hyvin nauravainen ja lojaali. David oli

hyvin komea. Hän oli vaaleahiuksinen pitkä mies jolla oli siniset silmät. Hän oli hieman väsynyt mutta hyvin kiltti ja auttavainen.

Lastenkotia hoitavat naiset olivat melko varmoja että nuori pariskunta olisivat hyviä vanhempia ja että he varmaan saisivat lapsen. Ehkä Ella oli sopiva?

4 kuukautta myöhemmin:

Ella oli saanut uuden kodin Saksassa! Rebecka ja David olivat käyneet läpi kovan rituaalin adoptiossa. Mutta vihdoinkin he olivat saaneet lapsen!

Ella uudessa kodissaan

Nyt Ella oli uudessa huoneessaan uudessa kodissaan. Hän oli jo ehtinyt täyttää 2 vuotta. Kukaan ei oikein tiennyt milloin Ellan syntymäpäivä oli mutta arvioituna se on 9 lokakuuta.

David ja Rebecka olivat hyviä vanhempia. Ella ei ollut vielä ymmärtänyt että hän oli saanut uuden perheen ja uuden kodin. Mutta hän oli yhä rauhallinen ja iloinen tyttö.

Joka ilta Rebecka sai Ellan nukahtamaan laulamalla. Ellalla oli iso ja pehmeä sänky. Joka päivä David leikki Ellan kanssa, ihan kuin he olisivat tunteneet toisensa ikuisuuden. Koko perhe oli melkein joka päivä leikkipuistossa leikkimässä. David ja Rebecka tekivät tosi hyvää ruokaa jota Ella söi mielellään. Kaikki oli ihan täydellistä. Ella oli vihdoinkin saanut turvallisen ja hyvän kodin.

- Vihdoinkin ollaan saatu lapsemme! Rebecka iloitsi. Hän oli justinsa saanut Ellan nukahtamaan.
- Niin vihdoinkin! Kauan piti taistella kunnes he hyväksyivät meidät, naurautti David.
- Haluatko jotain syömistä? kysyi Rebecka.
- Ei kiitos.

Rebecka ja David menivät yläkertaan. He avasivat Ellan huoneen oven. Ella nukkui sikeästi sängyssään.

Seuraavana aamuna:

David istui lukemassa lehteä ja joi aamukahvia. Rebecka syötti Ellaa ruokapöydän ääressä.

- Menen hakemaan postin, sanoi David ja hymyili Rebeckalle ja Ellalle.

David tuli takaisin kirje kädessään.

- Me saimme kirjeen sairaalasta, sanoi David ja näytti kirjeen Rebeckalle.
- Varmaan tuloksesi viimeviikon lääkärikäynnistä, sanoi Rebecka lyhyesti ja jatkoi Ellan syöttämistä.

David meni sohvalle istumaan ja alkoi repiä kirjekuorta auki. Hän otti ulos kirjeen ja alkoi lukea sitä läpi. Yhtäkkiä Davidin ilme muuttui vakavaksi.

- Rebecka! Tässä lukee että verestäni on löydetty jotakin ihmeellistä ja että ne voivat olla merkkejä syövästä!
- Ei kai! sanoi Rebecka kauhistuneena.
- He haluavat että tulen sairaalaan toiseen tutkimukseen.
- Milloin?

- Heti kun pystyn, vastasi David ja tuijotti kirjettä.

Hetken aikaa oli vain hiljaista.

- Milloin aiot mennä, kysyi Rebecka.
- Huomenna. Ei tämä varmaan ole niin vakavaa.

Rebecka alkoi laittaa Ellaa päiväunille. David valmisteli lounasta.

Syöpä vai ei?

Tänään David oli ollut lääkäritutkimuksessa. Nyt hän oli tullut kotiin.

- Isi! huusi Ella ja vilkutti iloisesti isälleen.
- Hei kullat! huudahti David takaisin.
- No miten meni? kysyi Rebecka huolestuneena.
- En tiedä, saan tulokseni kahden viikon päästä.
- Mitä he tekivät sinulle? kysyi Rebecka.
- He ottivat erilaisia kokeita minusta ja kyseli minulta kaikkea.
- Luulevatko he että sinulla on syöpä? kysyi Rebecka varovaisesti.
- Ei sitä tiedetä. Mutta on löytynyt monta merkkiä syövästä veressäni.
- Mutta et vaikuta sairaalta, sanoi Rebecka mietteliäästi.

Kaksi viikkoa myöhemmin:

David on ollut nyt monta kertaa sairaalassa, ja nyt hänessä on todettu verisyöpä. Hän ei saa lähteä kotiin ennen kuin hänelle on annettu oikeat lääkkeet ja hoidot. Rebecka ja Ella odottivat kotona.

- Huomenta Ella! sanoi Rebecka samalla lempeällä äänellä kuin tavallisesti.
- Missä isi? kysyi Ella. Hän oli tottunut että David on mukana herättämässä Ellaa.
- Isi on sairas. Me mennään häntä katsomaan tänään, sanoi Rebecka surun murtamana.
- Miksi isi on sairas? kysyi Ella huolestuneena.
- Mennään nyt syömään hyvää aamupalaa, sanoi Rebecka ja otti Ellan syliinsä.

Parin tunnin kuluttua Ella ja Rebecka olivat käyneet sairaalassa. He olivat saaneet tietää että David oli hyvin sairas ja että hän ei enää voi palata kotiin.

Syöpä oli löydetty niin myöhään että se oli ehtinyt pahentua ja levitä aivoihin asti. Se oli hengenvaarallista. Kukaan ei olisi voinut uskoa että Davidille tapahtuisi jotakin tällaista.

Rebecka oli tietysti surun murtama. Hän oli vihdoinkin saanut perheensä mistä aina oli haaveillut. Miten hänen miehelleen kävisi? Mitä tapahtuisi jos hänen pitäisi selvitä yksin Ellan kanssa? Ei hän siihen pystyisi.

Oli jo kulunut kauan aikaa. Ella oli päässyt tarhaan ja hänellä oli siellä aina kivaa kavereitten kanssa.

Mutta Davidin vointi alkoi vain pahentua ja hän tuli yhä heikommaksi päivästä päivään. Hän ei enää pystynyt puhumaan. Rebecka oli täynnä huolia. Hän epäili Davidin selviytymistä.

Huoli toteutuu

Rebecka oli saanut soiton sairaalasta. Sairaanhoitaja oli sanonut että David oli hyvin huonossa kunnossa ja että hän ei enää selviä. He pyysivät Ellaa ja Rebeckaa tulemaan sairaalaan.

- Missä hän on?! kysyi Rebecka hätäisesti. He olivat nyt päässeet sairaalaan.
- Huone 406 ja ylin kerros. Olemme hyvin pahoillamme. Teimme kaikkemme mutta oli jo liian myöhäistä.

Rebecka alkoi juosta rappusia ylös Ella perässä. Ella ei ymmärtänyt miksi äiti meni niin kovaa vauhtia ja miksi hän itki ja hätäili.

He tulivat huoneelle 406. Sisällä oli kolme sairaanhoitajaa. He lähtivät ulos kun he näkivät Rebeckan ja Ellan saapuvan. He astuivat sisään. Davis makasi sängyssään. Häneen oli laitettu kaiken maailman johtoja ja putkia. David makasi liikkumatta silmät kiinni. Rebecka ryntäsi hänen luo.

- Ei! Älä lähde! Älä jätä meitä! Me tarvitsemme sinua! Rebecka huusi ja itki. Ella sai paniikin. Hän näki isän makaamassa. Mitä tapahtui? Miksi äiti huusi kun isä nukkui?

Kone joka piippasi Davidin sydämen tahtiin lakkasi piippaamasta. Davidin sydän ei lyönyt enää. David ei liikahtanutkaan. Hän oli poissa. Hän oli kuollut.

- Hän on kuollut! huusi Rebecka ja huusi ja itki ja syleili ja halaili Davidia. Ella rupesi itkemään.

Rebeckan suru

Nyt oli mennyt monta kuukautta Davidin kuolemasta. Ella oli ymmärtänyt että hän nyt oli kuollut.

Rebecka oli menettänyt työnsä koska hän ei halunnut tehdä mitään eikä mennä minnekään töihin. Hän ei voinut uskoa että David oli kuollut. Ja Ella ei pystynyt enää menemään tarhaan. Rebecka ei jaksanut viedä häntä enää sinne. Rebecka halusi ainoastaan nukkua ja itkeä. Oli jo tipalla että hän jaksoi hoitaa Ellaa. Ja Rebecka ei edes jaksanut mennä ostamaan ruokaa.

Rebecka oli alkanut juomaan paljon alkoholia ja jopa käyttämään joitakin huumeita. Hänen kauniit kasvonsa olivat muuttuneet vanhan ja harmaan näköisiksi. Hänen silmät olivat surun sumentamat. Hänen ihanat punaiset hiuksensa olivat resuiset. Hän oli muuttunut laihemmaksi ja huonoryhtiseksi. Hän oli muuttunut TÄYSIN luonteeltaan. Kohta hän ei enää pystynyt hoitamaan pientä Ellaa.

Yhtenä iltana Ella nukahtamisen jälkeen hän makasi sohvalla juomassa viiniä. Ulko-oveen koputettiin. Ensin hän ei jaksanut mennä avaamaan. Sitten kuului taas koputus. Hän nousi kankeasti ylös sohvalla ja meni ovelle avaamaan. Ulkona seisoivat kolme keski-ikäistä miestä.

- Päivää! Oletteko te Rebecka Shults? kysyi yksi miehistä.

- Kyllä, ja keitä te olette? kysyi Rebecka väsyneesti.

- Olemme sosiaalivirastosta. Ollaan tultu hakemaan sinut.

- Minut? Miksi?

- Henkesi haisee alkoholille. Juotko paljon? kysyi toinen miehistä piittaamatta Rebeckan kysymyksestä.

- Ehkä vähän.

- Ollaan saatu ilmoitus huumeiden käytöstä täällä. Se on laitonta Saksassa.

- Mistä tiedän että olette oikeasti sosiaalivirastosta ettekä huijareita? kysyi Rebecka ärähtäneenä. Kaikki kolme miestä ottivat taskuistaan identiteetikortit ja näyttivät Rebeckalle. Kyllä, he olivat sosiaalivirastosta.

- Ja minkä takia minä tulisin teidän mukaanne? Rebecka kysyi vihamielisesti.

- Saat tietää kaiken kun ollaan päästy laitokselle. Mutta et saa jäädä tänne.

- Asuuko täällä joku muu? kysyi kolmas mies.

- Kyllä, tyttäreni. Mitä aiotte tehdä hänelle? Rebecka pelästyi hieman.

- Hoidamme hänetkin, sanoi mies ja alkoi viedä Rebeckaa autoon. Ne kaksi muuta miestä menivät sisään taloon etsimään Ellaa.

Löydettyään Ellan yläkerrasta Ella kysyi:

- Missä äiti on?

- Hänet viedään turvaan ja parempaan paikkaan. Ja niin sinutkin, sanoi yksi miehistä ja nosti

Ellan syliinsä. He lähtivät ulos autoon.

Laitoksella

Rebecka oli viety hoitoon. He epäilivät että Rebecka oli masentunut ja pikemminkin sairastunut. He eivät uskoneet että Rebecka pärjäisi kotona hoitamassa Ellaa nyt kun hänellä ei ollut työpaikkaa ja ei jaksanut tehdä paljon mitään. He eivät myöskään tienneet miten Ellalle kävisi.

Pari viikkoa myöhemmin:

Rebeckan vuoksi oli päätetty että hänen on pakko jäädä hoitokotiin. Ellan on pakko palata Syyriaan lastenkotiin. Kukaan Ellan suvusta ei pystynyt ottamaan häntä vastaan ja mikään lastenkoti Saksassa ei sallinut häntä tulemaan. Hänen on pakko lähteä takaisin Syyrian lastenkotiin missä oli asunut ennen kuin Rebecka ja David olivat adoptoineet Ellan.

Syyriassa

Ella oli takaisin Syyriassa. Takaisin lastenkodissa. Takaisin siellä missä oli ollut pari vuotta sitten. Hoitajat olivat olleet hyvin pahoillaan Ellan puolesta kun hän ei ollut saanut ansaitsemansa elämänsä Saksassa.

- Ajattele että hänen oli pakko tulla takaisin tänne! Ihme että kukaan ei raskinut häntä Saksassa, pahoitteli yksi hoitajista.

- Niin! Ja kaikkea kauheaa jota tapahtui vanhemmille. Ei olisi koskaan uskonut näin paljon epäuuria näin pienelle viattomalle lapselle, sanoi toinen hoitajista ja alkoi ruokkia lapsia samalla porkkanaviljasoseella.

Ellan pelastus

Nyt Ella oli asunut lastenkodissa jo 2 kuukautta. Yksi hoitajista Maria Helminen oli seurannut Ellaa kauan ja hän näki että Ella voi huomomin ja huomomin. Hän ei halunnut syödä eikä leikkiä ja hän ikävöi kovasti isää ja äitiä. Maria oli tehnyt kovan päätöksen. Hän aikoi häipyä lastenkodista Ellan kanssa ja muuttaa poikaystävänsä luokse joka asui Tukholmassa. Hän ei tiennyt miten hän sanoisi sen muille hoitajille. Mutta hän tiesi että se oli hyvä päätös.

- Elina! Voitko tulla tänne, sanoi Maria ja huitoi yhden hoitajista luokseen.

- Mikä hätänä? kysyi Elina hämmentyneenä.

- Aion lähteä.

- Miten niin "lähteä"?

- Muutan Tukholmaan poikaystäväni luokse. Ja otan mukaan Ellan.

- Miten ihmeessä kuvittelet että voit vain lähteä ja ottaa lapsen mukaasi?

- Minun on pakko antaa hänelle elämä!

- Mutta et voi vain ottaa lasta! huudahti Elina. Hän ei voinut uskoa tätä todeksi.

- Olen jo sopinut viranomaisten ja pomojen kanssa ja he ovat sallineet minut lähteä.

- Aijaa, sanoi Elina. Hän ei keksinyt enää mitään sanomista.

- Lähdemme tänä iltana. Autathan minua? kysyi Maria.

- Tietenkin. Mutta ollaan kuitenkin varovaisia.

Tukholmaan

Maria ja Ella olivat päässeet Tukholmaan! He olivat nyt uudessa kodissaan. Marian poikaystävä Markus oli aina halunnut että Maria olisi muuttanut Tukholmaan hänen luokse ja

että he saisivat lapsia. Hän oli hyvin onnellinen ihan kuin Maria. Markus oli tummahiuksinen tyylikäs mies. Hän piti hyvää huolta Ellasta. Maria oli hyvä äiti. Hän rakasti perhettään ja oli hyvin onnellinen. Hän tiesi että hän oli tehnyt suuren mutta oikean päätöksen.

Heistä alkoi pikkuhiljaa muodostua hyvä perhe. Ella oli taas onnellinen. Hän tiesi jo että tässä olivat hänen vanhempansa. Hänen vanhempansa mitä hän oli etsinyt koko hänen 4 vuotta.

Hän oli onnellinen pieni tyttö joka rakasti vanhempiansa yli kaiken. Vihdoin hän oli saanut turvallisen hyvän kodin ja oikean elämän.